

РЕШЕНИЕ

№ 9891

гр. *****, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. П.А
като разгледа докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110138503 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „*****“ ЕАД против Б. С. Д. и С. П. Д..

Ищецът „*****“ ЕАД твърди, че на 26.01.2021г. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу ответниците Б. С. Д. и С. П. Д., действащи в условията на разделна отговорност, съответно срещу Б. С. Д. за сумата 214,32 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. „*****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 35,73 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г. до 30.12.2020г., сумата 6,8 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 1,34 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г.; срещу С. П. Д. за сумата 642,96 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. „*****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 107,17 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г. до 30.12.2020г., сумата 20,40 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за

издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 4,04 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г. Въз основа на подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр. дело № 4574/ 2021г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, като по същото била издадена исканата заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответниците подали възражения срещу заповедта за изпълнение.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните съществува облигационно отношение, възникнало с ответниците, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия (ОУ), чийто клаузи, съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Същият поддържа, че съгласно тези ОУ през процесния период е доставил на ответниците топлинна енергия в недвижим имот, представляващ апартамент № 11, намиращ се в гр. *****, ж.к. “****”, с абонатен номер *****, за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2019г., като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Ищецът сочи, че през процесния период действали Общите условия за продажба на топлинна енергия „*****” АД на потребители за битови нужди в гр.*****, одобрени с решение от 2016г., в сила от 10.07.2016г. Твърди, че съгласно посочените ОУ купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45- дневен срок, като ответниците не изпълнили задължението си да плати цената на доставената топлинна енергия. Ищецът също така сочи, че етажните собственици в процесната сграда, в която се намирал имотът на ответниците, били сключили договор за извършване на услугата за дялово разпределение с дружество, осъществяващо услугата дялово разпределение.

Според чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ сумите за топлинна енергия били начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период били изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинна енергия в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба №16- 334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването.

Ето защо ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че ответниците му дължат процесните суми, както следва: Б. С. Д. за сумата 214,32 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. “****”, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 35,73 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г. до 30.12.2020г., сумата 6,8 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 1,34 лева, представляваща обезщетение за забава върху

главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г.; срещу С. П. Д. за сумата 642,96 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. *****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 107,17 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г. до 30.12.2020г., сумата 20,40 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, сумата 4,04 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г.

С определение от 10.06.2022г. "*****" ЕООД е конституирано като трето лице помагач на страната на ищеца "*****" ЕАД.

В срока и реда по чл. 131 ГПК ответниците Б. С. Д. и С. П. Д. са подали отговори на исковата молба, в които се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Ответниците релевират доводи, че не са потребители на топлинна енергия. Посоченото възражение е аргументирано с доводи, че между страните няма валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по чл. 149, ал. 1, т. 6 от Закона за енергетиката (ЗЕ). В отговора са развити съображения, че в случая няма протокол от общо събрание на етажната собственост за избор на доставчик на топлинна енергия. Сочи се, че в случая има „непоискана услуга“ по смисъла на чл. 62, вр. с пар. 1 от Допълнителни разпоредби на Закона за защита на потребителите, тъй като няма искане за присъединяване на блок АБВ, вх. В, към топлопреносната мрежа. Навеждат се доводи, че не е сключен и договор с енергийното дружество за предоставяне на достъп до помещенията на етажната собственост. Ответниците считат, че спрямо тях не са в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от „*****“ ЕАД, поради липсата изобщо на облигационно правоотношение с ищеца. Правят възражение за изтекла погасителна давност за вземанията на ищеца с падеж преди 26.01.2018 г. В отговора на исковата молба се оспорва наличието на договорно правоотношение между етажната собственост на блок „АБВ“, вход В и дружеството за дялово разпределение, с доводи, че не е проведено общо събрание на етажната собственост, с което да е било взето решение за сключване на такъв договор.

В обобщение, ответниците считат предявените искове за неоснователни и молят за тяхното отхвърляне.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

От представения договор за продажба на недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 25.10.1989г. се установява, че С. П. Д. и ***** Д.а са придобили правото на собственост върху недвижим имот, представляващ апартамент № 11, намиращ се в гр. *****, ж.к. *****. От представеното удостоверение, изх. №

68- 00- 1567/ 21.11.2011г., издадено от “ГИСС- *****” ЕООД се установява, че блок АБВ, намиращ се в гр. *****, в пространството между ул. “*****”, ул. “*****” (старо име ул. “Йордан С.”) и ул. “*****” има адрес: ул. “*****” № *****. Посочено е, че ул. “Йордан С.” е преименувана на ул. “*****” с решение № 13, протокол № 6 от 25.02.1992г. на Столичен общински съвет.

От представеното удостоверение за наследници се установява, че ***** Д.а е починала на 18.02.2012г. и е оставила наследници по закон съпруга си С. П. Д. и низходящия си от първа степен Б. С. Д..

На 20.01.2003г. е сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение между “Техем сървисис” ЕООД и етажна собственост, намираща се на адрес гр. *****, ж.к. “Лозенец”, ул. “*****” № 23, вх. В. Договорът е сключен въз основа на решение на общото събрание на етажните собственици от 18.01.2003г. От представения списък се установява, че отг. Б. Д. е посочил, че в имота има 2 радиатора с 2 ИРРО.

За установяване на количеството доставена топлинна енергия в имота за процесния период пред настоящата инстанция е назначена СТЕ, съгласно заключението на която стойността на доставената топлинна енергия в периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г. е 857,30 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие от правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи съществуването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответниците възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

Първият спорен между страните въпрос е съществува ли облигационно правоотношение между страните, възникнало въз основа на договор за доставка на топлинна енергия.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Отношенията между ползвателя/ собственика и топлопреносното предприятие възникват от момента, в който последният придобие правото на собственост или енергия, а такъв е новия ползвател/ собственик. Конкретиката на случая сочи, че ответникът С. П. Д. и ***** Д.а са придобили правото на собственост върху процесния недвижим имот на 25.10.1989г. чрез правна сделка- продажба. От представеното удостоверение за наследници се установява, че ***** Д.а е починала на 18.02.2012г. и е оставила наследници по закон съпруга си С. П. Д. и низходящия си от първа степен Б. С. Д.. С оглед изложеното, ответниците са придобили правото на собственост върху имота чрез правна сделка и наследствено правопримемство.

Конкретиката на случая сочи, че С. Д. и Елена Д.а са сключили граждански брак на 30.10.1955г. В случая се установи, че с договор за продажба на недвижим имот по реда на

НДИ С. Д. и Елена Д.а са придобили собствеността върху процесния недвижим имот. Посоченият имот е станал съпругеска имуществената общност (СИО), доколкото придобивното основание се е осъществило по време на брака на купувачите (който факт не е спорен по делото) и при действието на [чл. 13, ал. 1 СК](#) (отм.), съгласно който недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството, който се прилага и относно имуществените отношения между съпрузите за имуществата, придобити преди влизането му в сила от съпрузи при заварени бракове ([чл. 103 СК](#) от 1968г. (отм.)).

Установява се, че съществувалата СИО е прекратена със смъртта на съпругата Елена Д.а, починала на 18.02.2012г., в резултат на което е възникнала съсобственост върху имота между преживелия съпруг С. Д. и низходящия Б. Д.. Бракът между С. Д. и Елена Д.а е прекратен поради смъртта на съпругата по време на действието на СК от 2009г. Предвид § 4 СК от 2009г., приложима към имуществените отношения на посочените лица са разпоредбите на СК от 2009г. Предвид изложеното, наред с притежаваната от него $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота, преживелият съпруг наследява заедно с децата от брака части, равни на техните. Предвид изложеното и съобразявайки разпоредбата на чл. 9 ЗН, съгласно която съпругът наследява част, равна на частта на всяко дете, настоящият състав счита, че С. Д. притежава $\frac{3}{4}$ ид.ч., а Б. Д.- $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот. Предвид изложеното между страните съществува облигационно правоотношение, възникнало въз основа договор за доставка на топлинна енергия.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата– етажна собственост (в която се намира процесният имот) е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Доставката на топлоенергия в количествата, отговарящи на фактурираните се установява от заключението на съдебно- техническата експертиза, което се основава на извършени ежемесечни отчети на средството за търговско измерване– общия топломер. Средството за търговско измерване се намира в сградата- етажна собственост и се отчита ежемесечно от ищеца, като етажните собственици имат възможност да присъстват при отчитането в случай, че посочат на ищеца свой представител, който следва да бъде уведомен за графика на отчитане. Съответно в определения от подзаконовите актове и общите условия срокове не са направени рекламации във връзка с отчитането на показанията, поради което и при липсата на възражения на етажните собственици относно отчетените показания, че същите са реално извършени, съответно е консумирано отчетеното количество топлоенергия. Съгласно заключението на вещото лице, стойността на доставената топлинна енергия в периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г. е 857,30 лева.

По отношение на оспорването на заключението на СТЕ следва да се посочи, че за топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, се разпределя въз основа на отопляемия обем на имотите- чл. 143, ал. 3 ЗЕ. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи от вида и топлофизичните особености на сградата, на

отоплителната инсталация и други.

По въпроса за непоискани доставки и съотношението между нормите на ЗЕ и ЗЗП е постановено ТР 2/ 2016 от 25.05.2017г. по т.д. 2/ 2016 ОСГК на ВКС, съгласно което „За отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с пар.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите“. Непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризиращата договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане (чл.62 ал.2 ЗЗП). Законодателното решение не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката. Разпоредбата на чл.133 ал.2 ЗЕ (в редакция след измененията ДВ бр.30/ 2006 г.) изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. В действащата си редакция ЗЕ запазва принципа за присъединяване към топлопреносната мрежа на етажни собствености само по искане на етажните собственици, притежаващи квалифицирано мнозинство от 2/3, (чл.133 ал.2 ЗЕ), като изисква същото мнозинство и за преустановяване на топлоснабдяването на сградата (чл.153 ал.2 ЗЕ). Поради това не може да става въпрос за приложението на пар.1 ДР ЗЗП– двата закона (ЗЕ и ЗЗП) не си противоречат.

Предназначението на сградната инсталация е да отоплява вътрешната част на сградата-етажна собственост, и чрез топлопроводите ѝ топлинната енергия да достига до индивидуалните имоти на потребителите. Общите части не могат да бъдат отделени от сградата по начин да задоволяват нуждите само на някои собственици и титуляри на вещни права. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици, е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. Поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяване ѝ по реда на чл.153 ал.2 ЗЕ съставлява „искане“ на услугата по смисъла на чл.62 ал.1 ЗЗП, поради което между двата закона не

съществува противоречие и не може да става въпрос за приложението на пар. 1 ДР 33П.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното, съдът приема, че между тях и ищеца са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда- етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда- етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда- етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице- помагач „*****“ ЕООД.

Към посочената по-горе сума следва да се добави съответна част от дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „*****“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Доколкото претенциите са частично основателни, следва да се разгледа наведеното от ответника при условията на евентуалност възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите

на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт– договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 26.1.2021г., от която дата установителният иск се счита предявен– арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 26.01.2018г., са погасени по давност. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК., цената на топлинната енергия, доставена в имота за периода м. януари 2018г.- м. април 2019г. е 669,52 лева.

Не е погасено по давност вземането на ищеца за такса за дялово разпределение за отчетния период м. декември 2017г.- м. април 2019г., доколкото същото е станало изискуемо по-малко от три години преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, след извършения отчет на уредите за дялово разпределение.

Както беше посочено, отговорността на съсобствениците за заплащане на разностите за общата вещ е разделна и се разпределя съобразно квотите им в съсобствеността, а те са С. Д.- $\frac{3}{4}$ ид.ч. и Б. Д.- $\frac{1}{4}$ ид.ч. При това положение искът за цена на топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата 592,14 лева- за С. Д. и за сумата 167,38 лева- за Б. Д.. Искът за цена на услугата дялово разпределение следва да бъде уважен за сумата 20,40 лева- за С. Д. и за сумата 6,80 лева- за Б. Д..

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответника покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

През процесния период отношенията между страните са регламентирани от Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество на потребители за битови нужди в гр. *****, одобрени с решение № ОУ-1/ 27.06.2016г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор", в сила от 11.08.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тези Общи условия, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Изложеното обуславя извод, че падежът на задължението, респ. изпадането на потребителя в забава е обусловено от изтичането на определения срок. Задължението на ответниците е парично и за периода на своята забава същите дължат обезщетение в размер на законната лихва, съгласно нормата на [чл. 86 ЗЗД](#). Това обуславя основателността на исковата претенция за присъждане на обезщетение за забава. Размерът на обезщетението за забава върху главницата за цена на топлинна енергия в размер на 669,52 лева, изчислен по реда на чл. 162 ГПК, е 111,29 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в

забава след покана— арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява неоснователна.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. Съобразно уважената част от исковите ответникът С. Д. следва да бъде осъден да плати на ищеца сумата 51,92 лева, представляваща направени в заповедното производство и сумата 467,27 лева- направени в исковото производство разноси, а ответникът Б. Д.- сумата 15,06 лева- направени в заповедното производство разноси и сумата 135,60 лева- направени в исковото производство разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. П. Д., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “*****” ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 592,14 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. “*****”, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, сумата 83,47 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 30.12.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, сумата 20,40 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение в имот, намиращ се в гр. *****, ул. “*****”, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 03.02.2021г. по ч.гр.д. 4574 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Б. С. Д., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “*****” ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 167,38 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, ул. “*****”, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл.

422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, за сумата 27,82 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 30.12.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, сумата 6,8 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение в имот, намиращ се в гр. *****, ул. *****, за периода 01.12.2017г.- 30.04.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 26.01.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 03.02.2021г. по ч.гр.д. № 4574 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "*****" ЕАД, с ЕИК ***** против С. П. Д., с ЕГН *****, обективно съединени иски за установяване вземането на "*****" ЕАД за цена на топлинна енергия, доставена в имот, намиращ се в гр. *****, ул. *****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., над сумата 592,14 лева до сумата 642,96 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 30.12.2020г. над сумата 83,47 лева до сумата 107,17 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г. за сумата 4,04 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "*****" ЕАД, с ЕИК *****, против Б. С. Д., с ЕГН *****, обективно съединени иски за установяване вземането на "*****" ЕАД за цена на топлинна енергия, доставена в имот, намиращ се в гр. *****, ул. *****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2019г., над сумата 167,38 лева до сумата 214,32 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 30.12.2020г. над сумата 27,82 лева до сумата 35,73 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г. за сумата 1,34 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2018г. до 30.12.2020г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, като неоснователни.

ОСЪЖДА С. П. Д., с ЕГН *****, да плати на "*****" ЕАД, с ЕИК *****, сумата 51,92 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 4574 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав и сумата 467,27 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноски, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Б. С. Д., с ЕГН *****, да плати на "*****" ЕАД, с ЕИК *****, сумата 15,06 лева, представляваща направени в производството по

ч.гр.д. № 4574 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав и сумата 135,60 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, съобразно уважената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е постановено при участието на “*****” ЕООД като трето лице помагач на страната на “***** *****” ЕАД.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийския градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____